ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 23ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-445/00 R,

Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από τον H. Dossi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αιτούσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους A. Lopes Sabino και G. Houttuin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον W.-D. Plessing, επικουρούμενο από τους J. Sedemund και T. Lübbig, Rechtsanwälte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

και την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις M. Wolfcarius και C. Schmidt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2012/2000 του Συμβουλίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, για την τροποποίηση του παραρτήματος 4 του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της πράξης προσχώρησης του 1994 και του κανονισμού (ΕΚ) 3298/94 όσον αφορά το σύστημα των οικοσημείων για βαρέα φορτηγά οχήματα διερχόμενα από την Αυστρία (ΕΕ L 241, σ. 18), καθώς και αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Δεκεμβρίου 2000, η Δημοκρατία της Αυστρίας, ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 2012/2000 του Συμβουλίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, για την τροποποίηση του παραρτήματος 4 του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της πράξης

προσχώρησης του 1994 και του κανονισμού (ΕΚ) 3298/94 όσον αφορά το σύστημα των οικοσημείων για βαρέα φορτηγά οχήματα διερχόμενα από την Αυστρία (ΕΕ L 241, σ. 18, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε την ίδια ημέρα στη Γραμματεία του Δικαστηρίου η Δημοκρατία της Αυστρίας ζήτησε, δυνάμει των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, την αναστολή εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και τη λήψη προσωρινών μέτρων.

3 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κατέθεσε τις γραπτές του παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 15 Ιανουαρίου 2001.

4 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Δεκεμβρίου 2000 και στις 8 Ιανουαρίου 2001, αντιστοίχως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζήτησαν να τους επιτραπεί να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

5 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, πρώτο και τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 93, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις παρεμβάσεως στην παρούσα διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

6 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή κατέθεσαν τα υπομνήματα παρεμβάσεως στις 16 Ιανουαρίου 2001.

7 Με υπόμνημα που κατατέθηκε στη Γραμματεία στις 31 Ιανουαρίου 2001 η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως του Δικαστηρίου, κοινοποίησε διάφορα έγγραφα και συμπληρωματικές πληροφορίες.

8 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους στις 5 Φεβρουαρίου 2001.

9 Η αιτούσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναστείλει προσωρινώς την εκτέλεση του προσβαλλομένου κανονισμού·

— να αποφανθεί ότι η Επιτροπή οφείλει, προκειμένου να διασφαλίσει τη χορήγηση οικοσημείων και, κατά συνέπεια, τις δυνατότητες διελεύσεως από την Αυστρία, αποφεύγοντας παράλληλα την πρόκληση ανεπανόρθωτων ζημιών μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, να προβεί, από του έτους 2001 και καθόσον διαρκεί η διαδικασία επί της κύριας δίκης, σε μείωση των οικοσημείων μεγαλύτερη εκείνης που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, λαμβάνουσα βεβαίως υπόψη την αναλογική κατανομή τους μεταξύ των κρατών μελών.

10 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει το αίτημα απαράδεκτο καθόσον ζητείται από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή, η οποία δεν μετέχει στη δίκη, να εκδώσει μία νέα και διαφορετική πράξη·

— να απορρίψει κατά τα λοιπά την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή και η Γερμανική Κυβέρνηση ζητούν να κριθεί απαράδεκτη η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων και να απορριφθεί η αίτηση αναστολής εκτελέσεως.

Νομικό και πραγματικό πλαίσιο

12 Το πρωτόκολλο αριθ. 9, για τις οδικές, σιδηροδρομικές και συνδυασμένες μεταφορές στην Αυστρία (στο εξής: πρωτόκολλο) της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και περί των προσαρμογών των ιδρυτικών Συνθηκών της ένωσης (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, και ΕΕ 1995, L 1, σ. 1, στο εξής: πράξη προσχωρήσεως), προβλέπει στο τρίτο μέρος της περί των οδικών μεταφορών, ειδικό καθεστώς για τις οδικές διαμετακομιστικές μεταφορές εμπορευμάτων διά της Αυστρίας.

13 Το καθεστώς αυτό πηγάζει από τη συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας για τις διαμετακομιστικές σιδηροδρομικές και οδικές εμπορευματικές μεταφορές, η υπογραφή της οποίας έγινε στο Porto στις 2 Μαΐου 1992 (στο εξής: συμφωνία του 1992), και η οποία επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 92/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Νοεμβρίου 1992 (ΕΕ L 373, σ. 4).

14 Τα κυριότερα στοιχεία αυτού του συστήματος προβλέπονται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου, το οποίο έχει ως εξής:

«Μέχρι 1ης Ιανουαρίου 1998 εφαρμόζονται οι ακόλουθες διατάξεις:

α) Το σύνολο των εκπομπών NO_x από οχήματα βαρέων μεταφορών εμπορευμάτων που διασχίζουν την Αυστρία υπό διαμετακόμιση μειώνεται κατά 60 % κατά την περίοδο μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1992 και 31ης Δεκεμβρίου 2003, σύμφωνα με τον πίνακα του παραρτήματος 4.

β) Η διαχείριση των μειώσεων των συνολικών εκπομπών NO_x από οχήματα βαρέων μεταφορών εμπορευμάτων γίνεται σύμφωνα με ένα σύστημα οικοσημείων. Σύμφωνα με το σύστημα αυτό, σε κάθε όχημα βαρέων μεταφορών εμπορευμάτων που διασχίζει την Αυστρία υπό διαμετακόμιση χορηγείται αριθμός οικοσημείων αντίστοιχος προς τις εκπομπές του NO_x (που επιτρέπονται από τη συμφωνία παραγωγής (τιμή COP ή την τιμή έγκρισης τύπου). Η μέθοδος υπολογισμού και διαχείρισης των σημείων αυτών περιγράφεται στο παράρτημα 5.

γ) Εάν ο αριθμός των υπό διαμετακόμιση διαδρομών καθ' οιοδήποτε έτος υπερβαίνει τον αριθμό αναφοράς που έχει καθοριστεί για το 1991 κατά περισσότερο από 8 %, η Επιτροπή, θεσπίζει με τη διαδικασία του άρθρου 16, κατάλληλα μέτρα βάσει της παραγράφου 3 του παραρτήματος 5.

δ) [...]

ε) Τα οικοσημεία απονέμονται από την Επιτροπή στα κράτη μέλη σύμφωνα με τις διατάξεις που θα καθοριστούν κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 6.»

15 Το άρθρο 11, παράγραφοι 4 έως 6, του πρωτοκόλλου προβλέπει ότι:

«4. Πριν την 1η Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή, συνεργαζόμενη με τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Περιβάλλοντος διενεργεί επιστημονική μελέτη του βαθμού κατά τον οποίο έχει επιτευχθεί η επιδιωκόμενη μείωση της ρύπανσης που εκτίθεται στην παράγραφο 2α. Εάν η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο στόχος αυτός έχει επιτευχθεί σε μόνιμη και σταθερή βάση, η παράγραφος 2 παύει να εφαρμόζεται την 1η Ιανουαρίου 2001. Εάν η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο στόχος αυτός δεν έχει επιτευχθεί σε μόνιμη και σταθερή βάση, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με το άρθρο 75 της Συνθήκης για την ΕΚ, μπορεί να θεσπίσει μέτρα εντός του κοινοτικού πλαισίου που εξασφαλίζουν ισοδύναμη προστασία του περιβάλλοντος, ιδίως ισοδύναμη μείωση της ρύπανσης. Εάν το Συμβούλιο δεν θεσπίσει τέτοια μέτρα, η μεταβατική περίοδος επεκτείνεται αυτομάτως για ένα τελικό χρονικό διάστημα τριών ετών κατά τη διάρκεια του οποίου θα ισχύσει η παράγραφος 2.

5. Στο τέλος της μεταβατικής περιόδου, το κοινοτικό κεκτημένο θα εφαρμοστεί καθ' ολοκληρίαν.

6. Η Επιτροπή, αποφασίζοντας με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 16, θεσπίζει λεπτομερή μέτρα για τις διαδικασίες που αφορούν το σύστημα οικοσημείων, τη χορήγηση των οικοσημείων και τεχνικά θέματα εφαρμογής του άρθρου αυτού, που αρχίζουν να ισχύουν την ημερομηνία προσχώρησης της Αυστρίας.

[...]»

16 Κατά το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου:

«1. Η Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή που αποτελείται από τους αντιπροσώπους των κρατών μελών και προεδρεύεται από τον αντιπρόσωπο της Επιτροπής.

2. Όταν χρησιμοποιείται η διαδικασία του παρόντος άρθρου, ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει στην επιτροπή σχέδιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της για το σχέδιο εντός προθεσμίας την οποία μπορεί να ορίσει ο πρόεδρος ανάλογα με τον επείγοντα χαρακτήρα του θέματος. Η γνώμη εκδίδεται με την πλειοψηφία του άρθρου 148, παράγραφος 2 της Συνθήκης ΕΚ στην περίπτωση αποφάσεων που καλείται να λάβει το Συμβούλιο μετά από πρόταση της Επιτροπής. Οι ψήφοι των αντιπροσώπων των κρατών μελών στα πλαίσια της επιτροπής σταθμίζονται όπως ορίζεται στο άρθρο αυτό. Ο πρόεδρος δεν συμμετέχει στην ψηφοφορία.

3. Η Επιτροπή λαμβάνει τα προτεινόμενα μέτρα εφόσον αυτά είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής.

Εφόσον τα προτεινόμενα μέτρα δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής ή ελλείψει γνώμης, η Επιτροπή υποβάλλει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο πρόταση σχετικά με τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. Το Συμβούλιο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία.

4. Αν κατά τη λήξη προθεσμίας τριών μηνών από την υποβολή της πρότασης, το Συμβούλιο δεν έχει αποφανθεί, τα μέτρα αυτά λαμβάνονται από την Επιτροπή.»

17 Το παράρτημα 5 του πρωτοκόλλου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υπολογισμός και διαχείριση των οικοσημείων που αναφέρονται στο άρθρο 11, παράγραφος 2β του πρωτοκόλλου» ορίζει στο σημείο 3:

«Σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2γ, ο αριθμός οικοσημείων του επομένου έτους ορίζεται ως εξής:

Από τον τριμηνιαίο μέσο όρο τιμών εκπομπής NO_x του τρέχοντος έτους όσον αφορά τα φορτηγά, υπολογιζόμενο βάσει της ανωτέρω παραγράφου 2, συνάγεται κατά παρέκταση ο αναμενόμενος μέσος όρος του επομένου έτους. Η προκύπτουσα τιμή, πολλαπλασιαζόμενη επί 0,0658 και επί τον αριθμό οικοσημείων του 1991 που παρατίθενται στο παράρτημα 4, δίνει τον αριθμό οικοσημείων του έτους αυτού.»

18 Η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 6, του πρωτοκόλλου, εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 3298/94, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για τη θέσπιση λεπτομερών μέτρων που αφορούν το σύστημα κατανομής των δικαιωμάτων διαμετακόμισης (οικοσημείων) για βαρέα φορτηγά οχήματα διερχόμενα από την Αυστρία όπως θεσπίστηκε από το άρθρο 11 του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της πράξης προσχώρησης της Νορβηγίας, της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 341, σ. 20). Ο κανονισμός αυτός τροποποιεί το παράρτημα 4 του πρωτοκόλλου και ορίζει τον συνολικό αριθμό οικοσημείων ως εξής:

Έτος	Ποσοστό οικοσημείων	Οικοσημεία για την περίπτωση των 15 κρατών μελών
1991 (έτος αναφοράς)	100 %	23 556 220
1995	71,7 %	16 889 810
1996	65,0 %	15 311 543
1997	59,1 %	13 921 726
1998	54,8 %	12 908 809
1999	51,9 %	12 225 678
2000	49,8 %	11 730 998
2001	48,5 %	11 424 767
2002	44,8 %	10 533 187
2003	40,0 %	9 422 488

Ο κανονισμός 3298/94 καθορίζει, επίσης, στο παράρτημα Δ, την κλίμακα κατανομής των οικοσημείων μεταξύ των κρατών μελών.

19 Δεδομένου ότι ο αριθμός των διαμετακομιστικών διελεύσεων από την Αυστρία για το έτος 1991 είναι 1 490 900 διελεύσεις, το όριο στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου αντιστοιχεί σε 1 610 172 διαμετακομιστικές διελεύσεις.

20 Σύμφωνα με τα μη αμφισβητηθέντα στοιχεία της αιτούσας, από τη στατιστική των οικοσημείων προέκυψε κίνηση 1 706 436 διελεύσεων κατά τη διάρκεια του έτους 1999, που αντιπροσωπεύει υπέρβαση κατά 14,57 % του αριθμού διελεύσεων του έτους 1991.

21 Προβαίνουσα στις ενέργειες που προβλέπει η διαδικασία του άρθρου 16 του πρωτοκόλλου, η Επιτροπή στις 20 Μαΐου 2000 υπέβαλε σχέδιο κανονισμού της Επιτροπής στην επιτροπή που προβλέπει το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου (στο εξής: επιτροπή οικοσημείων). Υποστήριξε ότι σύμφωνα με τη μέθοδο υπολογισμού που προβλέπεται στο παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου, ο αριθμός οικοσημείων για το έτος 2000 έπρεπε να μειωθεί κατά 20 % περίπου (δηλαδή μείωση κατά 2 184 552 οικοσημεία). Κατά την Επιτροπή, η μείωση αυτή θα είχε ως συνέπεια ότι κατά τη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου του 2000 δεν θα υπήρχε πλέον στην πράξη κανένα διαθέσιμο οικοσημείο, με συνέπεια την απαγόρευση οποιασδήποτε διελεύσεως βαρέως φορτηγού από την Αυστρία. Συνεπώς, κρίνουσα ότι οι εφαρμοστέες διατάξεις του πρωτοκόλλου έπρεπε να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα των θεμελιωδών ελευθεριών, η Επιτροπή πρότεινε την κατανομή του αριθμού των οικοσημείων στα τέσσερα τελευταία έτη, από το 2000 έως το 2003, που αποτελούν αντικείμενο του μεταβατικού συστήματος. Μείωση κατά 30 % έπρεπε να επιτευχθεί κατά το 2000, κατά 30 % το 2001, κατά 30 % το 2002 και κατά τα υπόλοιπα 10 % το 2003.

22 Θεωρούσα ότι το πρωτόκολλο δεν περιελάμβανε καμία ένδειξη ως προς τον τρόπο κατανομής της μειώσεως μεταξύ των κρατών μελών, η Επιτροπή πρότεινε επίσης η

μείωση να επιβαρύνει εκείνα τα κράτη μέλη οι μεταφορείς των οποίων συνέβαλαν στην υπέρβαση του ορίου που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, κατά τη διάρκεια του έτους 1999.

23 Επειδή στο πλαίσιο της επιτροπής οικοσημείων δεν προέκυψε καμία ειδική πλειοψηφία υπέρ του σχεδίου της Επιτροπής, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο, στις 21 Ιουνίου 2000, ταυτόσημη πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου με τον αριθμό COM(2000) 395 τελικό.

24 Σύμφωνα με τα μη αμφισβητηθέντα στοιχεία της αιτούσας, η γαλλική προεδρία υπέβαλε, στις 21 Σεπτεμβρίου 2000 στο Συμβούλιο συμβιβαστική πρόταση, η οποία αφενός εδέχετο την αρχική πρόταση της Επιτροπής για την κατανομή της μειώσεως των οικοσημείων μέχρι το 2003 και αφετέρου προέβλεπε νέα μέθοδο υπολογισμού καταλήγουσα σε μείωση κατά 1 009 501 οικοσημεία. Η Επιτροπή τροποποίησε, κατόπιν αυτού, την αρχική της πρόταση προς την κατεύθυνση της γαλλικής συμβιβαστικής προτάσεως, παρέχουσα με τον τρόπο αυτό στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να ψηφίσει με ειδική πλειοψηφία την τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής, η οποία στη συνέχεια κατέστη ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Η Αυστριακή Δημοκρατία καταψήφισε την πρόταση αυτή.

25 Στις αιτιολογικές σκέψεις πέντε έως επτά του προσβαλλομένου κανονισμού αναφέρονται τα ακόλουθα:

«Το πρωτόκολλο αριθ. 9 πρέπει να εφαρμοστεί σύμφωνα με τις θεμελιώδεις ελευθερίες που καθιέρωσε η Συνθήκη· επιβάλλεται, κατά συνέπεια, να ληφθούν μέτρα που μπορούν να εξασφαλίσουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και την πλήρη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

Η επιβολή συνολικής μείωσης των οικοσημείων μόνο το έτος 2000 θα είχε το δυσανάλογο αποτέλεσμα να σταματήσει όλη η διαμετακομιστική κυκλοφορία μέσω της Αυστρίας· κατά συνέπεια, η μείωση του συνολικού αριθμού οικοσημείων θα κατανεμηθεί από το 2000 έως το 2003.

Προκειμένου να εξασφαλιστεί η αναλογικότητα της μείωσης των οικοσημείων, θα πρέπει επίσης τα κράτη μέλη που συνέβαλαν περισσότερο στην υπέρβαση του καθορισθέντος ορίου του 8 % να υπαχθούν σε μείωση του αριθμού των οικοσημείων που τους χορηγήθηκαν έτσι ώστε να επιτευχθεί η προβλεπόμενη συνολική μείωση. Αυτό το μέτρο απαιτεί αναθεώρηση της κλίμακας κατανομής των οικοσημείων στα κράτη μέλη.»

26 Το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού τροποποιεί το παράρτημα 4 του πρωτοκόλλου εν όψει καθορισμού του νέου ετήσιου αριθμού οικοσημείων, όπως προκύπτει από την κατανεμηθείσα στα έτη 2000 έως 2003 μείωση.

27 Το άρθρο 2, σημείο 1, του προσβαλλομένου κανονισμού αντικαθιστά το άρθρο 6, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 3298/94 με την ακόλουθη διάταξη:

«Στην περίπτωση που αναφέρεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου αριθ. 9 ο αριθμός οικοσημείων μειώνεται. Η μείωση αυτή υπολογίζεται με τη μέθοδο που ορίζεται στο σημείο 3 του παραρτήματος 5 του πρωτοκόλλου. Η υπολογιζόμενη κατ' αυτόν τον τρόπο μείωση των οικοσημείων κατανέμεται σε περισσότερα του ενός έτη.»

28 Τέλος, το άρθρο 2, σημείο 4, του προσβαλλομένου κανονισμού τροποποιεί το παράρτημα Δ του κανονισμού 3298/94, ώστε να γίνει νέα κατανομή των οικοσημείων μεταξύ των κρατών μελών.

29 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου, η Επιτροπή υιοθέτησε στις 21 Δεκεμβρίου 2000 την έκθεση COM(2000) 862 τελική, περί οδικής διαμετακομιστικής μεταφοράς εμπορευμάτων μέσω Αυστρίας, απευθυνόμενη στο Συμβούλιο. Η έκθεση αυτή περιλαμβάνει πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου με αντικείμενο την κατάργηση του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', και του παραρτήματος 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου.

30 Επειδή η Επιτροπή κατέληξε, στην έκθεσή της, στο συμπέρασμα ότι ο σκοπός της μειώσεως της μολύνσεως κατά 60 % δεν έχει παγίως επιτευχθεί και επειδή το Συμβούλιο δεν έλαβε τα μέτρα που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 4, τρίτη περίοδος, του πρωτοκόλλου, η μεταβατική περίοδος παρατάθηκε αυτομάτως για μία τελευταία τριετή περίοδο, εκτεινόμενη από 1ης Ιανουαρίου 2001 έως 31ης Δεκεμβρίου 2003, κατά τη διάρκεια της οποίας έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου και, ειδικότερα, το σημείο γ', αυτού.

Επιχειρήματα των διαδίκων

Προκαταρκτικές σκέψεις επί της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων

31 Κατά την αιτούσα, είναι αναγκαία η αίτηση προσωρινών μέτρων δυνάμει του άρθρου 243 ΕΚ. Πράγματι, υποστηρίζει ότι αν γίνει δεκτό το αίτημά της για ανα-

στολή εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού δεν θα υφίσταται πλέον νομικό έρεισμα για την εκ μέρους της Επιτροπής κατανομή οικοσημείων, με αποτέλεσμα, σε μια τέτοια περίπτωση και αν δεν διαταχθούν προσωρινά μέτρα όπως επίσης ζητείται στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, να μην μπορεί πλέον να χορηγηθεί στα κράτη μέλη κανένα οικοσημείο.

32 Όσον αφορά το περιεχόμενο των προσωρινών μέτρων, η αιτούσα σημειώνει ότι, εφόσον τα μέτρα αυτά δεν μπορούν πλέον να αφορούν το έτος 2000, ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προβεί, προσωρινώς, για την περίοδο που θα διαρκεί η διαδικασία της κύριας δίκης, σε μείωση του αριθμού των οικοσημείων μεγαλύτερη εκείνης που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, εξασφαλίζοντας βέβαια την αναλογική κατανομή τους μεταξύ των κρατών μελών. Η επιβαλλόμενη, λόγω της υπερβάσεως του ορίου κυκλοφορίας κατά το 1999, μείωση, αφαιρουμένης της κατά 30 % μειώσεως που ήδη επιτεύχθηκε κατά το 2000, θα μπορούσε να εφαρμοστεί στο έτος 2001.

33 Το Συμβούλιο, η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων είναι απαράδεκτη. Αφενός, το αίτημα της κύριας δίκης δεν στρέφεται κατά μιας πράξεως της Επιτροπής, ούτε η αιτούσα στρέφεται κατά του οργάνου αυτού. Η Επιτροπή διευκρινίζει σχετικώς ότι η ιδιότητά της ως παρεμβαίνουσα δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να διατάξει τη λήψη μέτρων εναντίον της. Αφετέρου, αποτελεί πάγια νομολογία ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει τα άλλα κοινοτικά όργανα. Στην παρούσα υπόθεση, όμως, αν το Δικαστήριο διατάξει τα αιτούμενα μέτρα, θα υποχρεωθεί να προβεί σε εκτιμήσεις πραγματικών και οικονομικών στοιχείων που δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητά του.

34 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει, επίσης, ότι η αίτηση προσωρινών μέτρων είναι απαράδεκτη ως μη αρκούντως ακριβής σε σχέση με τις απαιτήσεις του άρθρου 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, προσωρινό δε μέτρο που θα διέτασσε

την Επιτροπή να μην λάβει υπόψη της την προβλεπόμενη από τον προσβαλλόμενο κανονισμό ποσόστωση οικοσημείων θα προδίκαζε την έκβαση της κύριας δίκης.

35 Η Επιτροπή, εξάλλου, αμφισβητεί την άποψη της αιτούσας ότι η αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού θα είχε ως συνέπεια την εξάλειψη του νομικού ερείσματος για τη χορήγηση οικοσημείων. Φρονεί, αντιθέτως, ότι η αναστολή εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, όπως και η επί της ουσίας ακύρωσή του, θα είχε ως μοναδικό αποτέλεσμα την εξάλειψη του νομικού ερείσματος για τη μείωση του αριθμού των οικοσημείων λόγω υπερβάσεως του ορίου κυκλοφορίας κατά το 1999. Ελλείψει αυτού του κανονισμού η διαμετακομιστική κυκλοφορία μέσω Αυστρίας θα ρυθμιζόταν από το Πρωτόκολλο.

Επί του fumus boni juris

36 Αναφορικά με το fumus boni juris η αιτούσα παραπέμπει στις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά του προσβαλλομένου κανονισμού στην προσφυγή ακυρώσεως. Στην προσφυγή αυτή προβάλλει έξι διαφορετικούς λόγους, εκ των οποίων οι τρεις αναπτύσσονται, επίσης, και στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

37 Με τον πρώτο λόγο η αιτούσα προβάλλει παραβίαση ουσιωδών τύπων κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού. Ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι η απόφαση της Επιτροπής να τροποποιήσει την αρχική της πρόταση συμμορφούμενη προς τη συμβιβαστική πρόταση της προεδρίας του Συμβουλίου δεν ελήφθη συλλογικώς. Η αιτούσα προσθέτει, σχετικώς, ότι εξουσιοδότηση του αρμόδιου επιτρόπου να προβεί, ενδεχομένως, σε τροποποίηση προτάσεως της Επιτροπής προκειμένου να υιοθετηθεί διατύπωση συγκεντρώνουσα την ειδική πλειοψηφία στο Συμβούλιο συνιστά παρα-

βίαση του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, ο οποίος περιορίζει τις εξουσιοδοτήσεις στη λήψη σαφώς καθοριζομένων διαχειριστικών και διοικητικών μέτρων.

38 Με τον δεύτερο λόγο η αιτούσα υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου, η Επιτροπή δεν έχει την αρμοδιότητα της ουσιαστικής εκ των υστέρων τροποποιήσεως προτάσεως που έχει υποβάλει στο Συμβούλιο.

39 Με τον τρίτο λόγο η αιτούσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά τον υπολογισμό του μέτρου της μειώσεως των οικοσημείων, της κλίμακας κατανομής της μειώσεως μεταξύ των κρατών μελών, της κατανομής σε τέσσερα έτη της μειώσεως για την οποία πρόκειται στην παρούσα υπόθεση, καθώς και τη θέσπιση γενικού κανόνα κατανομής της μειώσεως των οικοσημείων σε περισσότερα του ενός έτη σε περίπτωση υπερβάσεως του προβλεπομένου στο άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου ορίου, ο προσβαλλόμενος κανονισμός ουδόλως ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αιτιολογήσεως.

40 Με τον τέταρτο λόγο η αιτούσα υποστηρίζει ότι ο κανονισμός παραβιάζει από πολλές απόψεις τη Συνθήκη ΕΚ και το πρωτόκολλο.

41 Πρώτον, κατά την αιτούσα, το γράμμα των σχετικών διατάξεων του πρωτοκόλλου είναι κατηγορηματικό και σαφές και δεν αφήνει περιθώρια ερμηνείας. Εφόσον κατά το έτος 1999 σημειώθηκε υπέρβαση του ορίου που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, σημείο γ', του πρωτοκόλλου, πρέπει να καθοριστεί η μείωση του αριθμού των οικοσημείων για το έτος 2000 σύμφωνα με τον τρόπο υπολογισμού που προβλέπεται στο παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου. Εντούτοις, το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού δεν προβλέπει την εξ ολοκλήρου εφαρμογή κατά το 2000 της μειώσεως του αριθμού οικοσημείων λόγω υπερβάσεως του ορίου διελεύσεων που διαπιστώθηκε το 1999, αλλά την κατανέμει σε τέσσερα από τα έτη του σημερινού προσωρινού συστήματος, δηλαδή στα έτη 2000 έως 2003. Εφόσον το πρωτόκολλο αποτελεί τμήμα του πρωτογενούς δικαίου, η ρητή τροποποίησή του με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ο οποίος αποτελεί πράξη του παραγώγου δικαίου, χωρίς το Συμβούλιο να έχει εξουσιοδότηση απορρέουσα από το πρωτογενές δίκαιο, συνιστά προφανή παρανομία.

42 Εκτός από το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, το άρθρο 2, σημείο 1, αυτού, το οποίο τροποποιεί το άρθρο 6, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 3298/94, συνεπάγεται, επίσης, τροποποίηση των σκοπών του πρωτογενούς δικαίου, καθόσον προβλέπει κατά τρόπο γενικό ότι μία έκτακτη μείωση του αριθμού των οικοσημείων «κατανέμεται σε περισσότερα του ενός έτη». Η μετατροπή της κατανομής της μειώσεως του αριθμού των οικοσημείων σε γενικό κανόνα για όλες τις περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου δεν έχει κανένα νομικό έρεισμα στο πρωτόκολλο και είναι προφανώς αντίθετο προς το θεσπιζόμενο με το εν λόγω πρωτόκολλο σύστημα.

43 Η αιτούσα θεωρεί ως απαράδεκτες τις δικαιολογίες που προβάλλει το Συμβούλιο στις αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού, ως προς το δυσανάλογο αποτέλεσμα της εφαρμογής του συνόλου της μειώσεως των οικοσημείων μόνο στο έτος 2000 και ως προς το ότι η εφαρμογή του πρωτοκόλλου πρέπει να γίνει σε συμφωνία προς τις θεμελιώδεις ελευθερίες που καθιερώνει η Συνθήκη, εφόσον η χρησιμοποιηθείσα από το Συμβούλιο μέθοδος ερμηνείας είναι, κατά την άποψή της, αντίθετη προς το σαφές γράμμα του πρωτοκόλλου. Εξάλλου, ακόμα και αν υποτεθεί ότι είναι θεμιτός αυτός ο τρόπος αναλύσεως, το σύστημα που θεσπίζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι, εν πάση περιπτώσει, παράνομο, διότι ήταν προφανώς δυνατή η εφαρμογή του πρωτοκόλλου χωρίς πρόκληση περιορισμών στην εσωτερική αγορά, διά της λήψεως λιγότερο αναγκαστικών μέτρων, όπως για παράδειγμα την κατανομή της μειώσεως μόνο στα έτη 2000 και 2001.

44 Δεύτερον, η αιτούσα υποστηρίζει ότι η νέα κατανομή των οικοσημείων μεταξύ των κρατών μελών είναι ασυμβίβαστη με το κοινοτικό δίκαιο. Κατά την άποψή της, εφόσον το πρωτόκολλο δεν περιέχει ενδείξεις ως προς τη μέθοδο κατανομής, η κατανομή αυτή έπρεπε να γίνει βάσει των γενικών αρχών του δικαίου, ιδίως της αρχής της αλληλεγγύης, σε συνδυασμό με τις αρχές «ο μολύνων πληρώνει» και της αναλογικότητας. Όμως το γεγονός ότι κατά τον προσβαλλόμενο κανονισμό η μείωση των οικοσημείων αφορά εκείνα μόνο τα κράτη μέλη τα οποία συνέβαλαν στη σημαντική αύξηση της διαμετακομιστικής διελεύσεως μέσω Αυστρίας είναι, καταρχήν, θεμελιωδώς αντίθετο προς την αρχή της αλληλεγγύης.

45 Επίσης, το πρώτο κριτήριο που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο για τον προσδιορισμό των «κυρίων υπευθύνων» αυτής της αυξήσεως, δηλαδή το μέτρο κατά το οποίο τα κράτη μέλη συνέβαλαν στην υπέρβαση του ορίου που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, είναι επίσης ασυμβίβαστο προς την αρχή της αναλογικότητας. Πράγματι, είναι δυσανάλογο κράτος μέλος το οποίο υπερέβη κατά τι αυτό το όριο να υποστεί μείωση της ποσοστώσεως οικοσημείων, ενώ

κράτος μέλος το οποίο υπελήφθη κατά τι αυτού του ορίου να απαλλαγεί πλήρως. Τέλος, όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο, που αναφέρεται στην εξέλιξη της κυκλοφορίας κατά το 1999 σε σχέση με τα έτη 1995 έως 1997, η αιτούσα υποστηρίζει ότι αυθαιρέτως επελέγησαν τα έτη αναφοράς.

46 Κατά τον πέμπτο λόγο, η μέθοδος υπολογισμού της μειώσεως των οικοσημείων που επέλεξε ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ασυμβίβαστη με τους γενικούς σκοπούς του πρωτοκόλλου και συνιστά παραβίαση του πρωτοκόλλου και πεπλανημένη εφαρμογή του τρόπου υπολογισμού που προβλέπει το παράρτημα 5, σημείο 3, αυτού. Η χρησιμοποίηση αυτής της μεθόδου υπολογισμού καταλήγει σε μικρότερη μείωση από εκείνη που προβλέπει το πρωτόκολλο. Εξάλλου, ο προσβαλλόμενος κανονισμός βαρύνεται με σοβαρή παράλειψη αιτιολογίας, καθόσον δεν περιλαμβάνει συγκεκριμένες ενδείξεις ως προς τη μέθοδο υπολογισμού επί της οποίας στηρίζεται η προβλεπόμενη στο άρθρο 1 μείωση των οικοσημείων.

47 Προκειμένου να αποδείξει τον παράνομο χαρακτήρα της χρησιμοποιηθείσας μεθόδου υπολογισμού, η αιτούσα τονίζει, καταρχάς, ότι οι στατιστικές για τα οικοσημεία του 1999 περιλαμβάνουν όχι μόνο τις διελεύσεις μέσω Αυστρίας για τις οποίες έγινε πράγματι εκκαθάριση των οικοσημείων, αλλά και εκείνες οι οποίες θεωρούνται ως εμπίπτουσες στον «μαύρο πίνακα», δηλαδή τις «παράνομες» διαμετακομιστικές διελεύσεις, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν χωρίς να γίνει εκκαθάριση των οικοσημείων. Η αιτούσα υπενθυμίζει ότι οι στατιστικές οικοσημείων για το 1999 υπολόγισαν τιμή εκπομπής NO_x μηδενική για τις «παράνομες» αυτές διελεύσεις μέσω Αυστρίας, στο πλαίσιο του ηλεκτρονικού συστήματος οικοσημείων, δεδομένου ότι, πράγματι, δεν έγινε εκκαθάριση οικοσημείων για τις διελεύσεις αυτές.

48 Στο πλαίσιο, όμως, εφαρμογής της μεθόδου που προβλέπει το παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου για τον υπολογισμό της μειώσεως των οικοσημείων, το Συμβούλιο στηρίχθηκε αποκλειστικά στο πραγματικό μέσο επίπεδο εκπομπής NO_x ανά φορτηγό, παραλείποντας να λάβει υπόψη τις «παράνομες» διελεύσεις, οι οποίες στις στατιστικές εμφανίζονται ως μηδενικές. Η αιτούσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο θα

έπρεπε να λάβει υπόψη του τη μέση τιμή εκπομπής NO_x ανά διέλευση, συνυπολογίζοντας έτσι και τις «παράνομες» διελεύσεις. Αυτή η παράλειψη υπολογισμού των «παρανόμων» διελεύσεων περιορίζει ή, τουλάχιστον, επηρεάζει σημαντικά την πρακτική αποτελεσματικότητα του πρωτοκόλλου, δηλαδή την προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας του πληθυσμού.

49 Με τον έκτο λόγο η αιτούσα υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού στερούνται εννόμου βάσεως, διότι ούτε το άρθρο 11, παράγραφος 2, ούτε το άρθρο 16, ούτε κάποια άλλη διάταξη του πρωτοκόλλου παρέχουν αρμοδιότητα προς θέσπιση τέτοιων διατάξεων. Δυνάμει της αρχής των κατ' απονομή αρμοδιοτήτων, τα κοινοτικά όργανα μπορούν να αναπτύσσουν δράση μόνο στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που τους έχουν χορηγηθεί.

50 Ως προς τον πρώτο λόγο, το Συμβούλιο και η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζουν ότι η αιτούσα στηρίζεται επί ενός απλού τεκμηρίου, η δε Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο αρμόδιος επίτροπος, προεξοφλώντας την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων στο πλαίσιο του Συμβουλίου, ζήτησε εξουσιοδότηση ώστε να μπορεί να τροποποιήσει το σχέδιο κανονισμού σε περίπτωση που μια συμβιβαστική πρόταση θα συγκέντρωνε την υποστήριξη της ειδικής πλειοψηφίας του Συμβουλίου. Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ενδεχόμενο πταίσμα της Επιτροπής δεν μπορεί να καθιστά παράνομη την πράξη ενός άλλου οργάνου.

51 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο, το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να τροποποιεί ανά πάσα στιγμή την πρότασή της, σύμφωνα με το άρθρο 250, παράγραφος 2, ΕΚ.

52 Απορρίπτοντας τα επιχειρήματα τα σχετικά με τον τρίτο λόγο, που αναφέρεται στην έλλειψη αιτιολογίας του προσβαλλομένου κανονισμού, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο κανονισμός αυτός είναι επαρκώς αιτιολογημένος και ότι η νομολογία δεν επιβάλλει η αμφισβητούμενη πράξη να επεξηγεί όλες τις μεθόδους υπολογισμού, τους συντελεστές και τα ποσά. Τονίζει ότι η αιτιολογία πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένης υπόψη της αλληλουχίας και του συνόλου των κανόνων που διέπουν τον σχετικό τομέα.

53 Όσον αφορά το σκέλος του τέταρτου λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση του πρωτοκόλλου, επειδή ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπει κατανομή της μειώσεως των οικοσημείων λόγω της υπερβάσεως του ορίου διελεύσεων κατά το 1999, το Συμβούλιο θεωρεί ότι εφαρμογή της μειώσεως του συνόλου των οικοσημείων μόνο κατά το έτος 2000 θα είχε το δυσανάλογο αποτέλεσμα της πλήρους διακοπής της διαμετακομιστικής κυκλοφορίας μέσω Αυστρίας, συμπέρασμα το οποίο ρητώς αναγνωρίζει στο δικόγραφο της αιτήσεώς της η αιτούσα. Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι σκοπός του συστήματος των οικοσημείων είναι η μείωση της μολύνσεως και ότι ο σκοπός αυτός έχει ήδη επιτευχθεί σε μεγάλο βαθμό. Τα ενδεχόμενα προβλήματα θορύβου, καίτοι δεν είναι αυτά ο πραγματικός λόγος θεσπίσεως του συστήματος των οικοσημείων, περιέρχονται σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Εξάλλου, η προβαλλόμενη από την αιτούσα ερμηνεία του πρωτοκόλλου θα είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή κυρώσεων για την ύπαρξη βαρέων φορτηγών που προκαλούν λιγότερη μόλυνση.

54 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, κατά συνέπεια, ότι η εφαρμογή του πρωτοκόλλου έπρεπε να γίνει λαμβανομένων υπόψη αυτών των σκοπών καθώς και των σκοπών της πράξεως προσχωρήσεως: δηλαδή της πλήρους ενσωματώσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στο προβλεπόμενο από τη Συνθήκη σύστημα ως προς την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και την εσωτερική αγορά. Το σύστημα των οικοσημείων αποτελεί ένα εξαιρετικό και προσωρινό σύστημα, το οποίο λήγει το αργότερο το 2003, μετά δε τη μεταβατική αυτή περίοδο το κοινοτικό κεκτημένο θα έχει «πλήρη εφαρμογή», σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 5, του πρωτοκόλλου. Λαμβανομένων υπόψη αυτών των επιταγών και των σκοπών του πρωτοκόλλου, η κατανομή της μειώσεως των οικοσημείων σε περισσότερα του ενός έτη συνιστά τη μόνη λογική ερμηνεία του πρωτοκόλλου.

55 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, από το άρθρο 11, παράγραφος 3, δεύτερη περίοδος, του πρωτοκόλλου, το οποίο αντιμετωπίζει ισότιμα την «εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς» και την «προστασία του περιβάλλοντος προς το συμφέρον της Κοινότητας στο σύνολό της», συνάγεται ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο δεν δικαιούνται, στο πλαίσιο του μηχανισμού μειώσεως των οικοσημείων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, να λαμβάνουν μέτρα διαταράσσοντα σοβαρώς την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Εξάλλου, ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει, κατά τη θέσπιση διατάξεων εφαρμογής του μηχανισμού μειώσεως, διακριτική εξουσία, όπως προκύπτει από την έκφραση «κατάλληλα μέτρα» του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου. Αν η Επιτροπή και το Συμβούλιο είχαν, δυνάμει αυτής της διατάξεως, την υποχρέωση να εφαρμόσουν κατ' αναλογία τον τρόπο υπολογισμού που προβλέπει το παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου, χωρίς να μπορούν να λάβουν υπόψη τις επιπτώσεις επί

της εσωτερικής αγοράς, θα ήταν περιττή η αναφορά στη λήψη των «καταλλήλων μέτρων».

56 Όσον αφορά το σκέλος του τετάρτου ερωτήματος που αναφέρεται στην κατανομή της μειώσεως των οικοσημείων μεταξύ των κρατών μελών, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από το άρθρο 11, παράγραφος 6, του πρωτοκόλλου προκύπτει ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στο πλαίσιο κατανομής των οικοσημείων. Από το πρωτόκολλο δεν συνάγεται ποια από τις δύο αρχές, η αρχή της αλληλεγγύης ή η αρχή «ο μολύνων πληρώνει», εφαρμόζεται κατά προτεραιότητα σχετικώς, τούτο δε μάλλον καθόσον η δεύτερη αρχή, δυνάμει του άρθρου 174, παράγραφος 2, δεύτερη φράση, ΕΚ, αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου του περιβάλλοντος.

57 Όσον αφορά την αιτίαση τη σχετική με την καθυστερημένη έκδοση του κανονισμού, η Επιτροπή τονίζει ότι η καθυστέρηση αυτή αποτελεί αναπόσπαστη συνέπεια του συστήματος, δεδομένου ότι η Επιτροπή και τα κράτη μέλη εξαρτώνται πλήρως από τα στατιστικά στοιχεία που παρέχει η Αυστριακή Δημοκρατία. Τα στοιχεία, όμως, τα σχετικά με το 1999 παρασχέθηκαν από την Αυστριακή Δημοκρατία τον Μάρτιο του 2000. Δεδομένης της διαδικασίας του άρθρου 16 του πρωτοκόλλου η οποία έπρεπε να ακολουθηθεί, ήταν αδύνατη η έκδοση του κανονισμού πριν από το θέρος του 2000, η δε έκδοσή του τον Σεπτέμβριο του 2000 είναι κανονική και όχι καθυστερημένη.

58 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο, τον αναφερόμενο στη μέθοδο υπολογισμού της μειώσεως των οικοσημείων που αντιστοιχεί στην υπέρβαση του ορίου διελεύσεων που διαπιστώθηκε κατά το 1999, η Γερμανική Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της αιτούσας, η ενσωμάτωση στις στατιστικές των «παρανόμων» διελεύσεων δεν είναι σύμφωνη με την άποψη της Επιτροπής. Η ύπαρξη αυτών των «παρανόμων» διελεύσεων οφείλεται ουσιαστικώς στις διοικητικές ελλείψεις της Αυστριακής Δημοκρατίας. Η αιτούσα παρέλειψε να αναφέρει ότι η Επιτροπή και τα κράτη μέλη συμφώνησαν, στο πλαίσιο της επιτροπής των οικοσημείων, ότι δεν έπρεπε να περιληφθούν οι «παράνομες» διελεύσεις στον υπολογισμό των οικοσημείων και ότι δεν είχαν καταλήξει σε καμία συμφωνία ως προς τον ορισμό του «μαύρου πίνακα» των διελεύσεων.

59 Όσον αφορά αυτόν τον λόγο, η Επιτροπή υπογραμμίζει, επίσης, ότι η Αυστριακή Δημοκρατία υπέβαλε εσφαλμένα στατιστικά στοιχεία, καθόσον δεν έλαβε υπόψη ότι οι διελεύσεις που εμπίπτουν στον «μαύρο πίνακα», οι οποίες διαφεύγουν του συστήματος των οικοσημείων, προκάλεσαν εντούτοις κάποια μόλυνση. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η Αυστριακή Δημοκρατία όφειλε, κατά συνέπεια, να γνωρίζει ότι η επισήμανση του λανθασμένου υπολογισμού των στατιστικών θα προκαλούσε αμφισβητήσεις εκ μέρους των υπολοίπων κρατών μελών και την καθυστέρηση εκδόσεως του κανονισμού.

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

60 Η αιτούσα θεωρεί ότι η εφαρμογή του προσβαλλομένου κανονισμού συνεπάγεται βαρεία και ανεπανόρθωτη ζημία για το περιβάλλον και την υγεία του πληθυσμού.

61 Ανεξαρτήτως της μειώσεως των εκπομπών NO_x, η προκαλούμενη από τη μεταφορά εμπορευμάτων κυκλοφορία συνεπάγεται εκπομπές και άλλων ουσιών και προκαλεί θορύβους. Το σύστημα επιβολής ανωτάτων ορίων στις διελεύσεις, το οποίο προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, αποβλέπει ακριβώς στην προστασία του πληθυσμού έναντι της δυσανάλογης αυξήσεως της κυκλοφορίας και των δυσμενών συνεπειών που αυτό συνεπάγεται ως προς τις εκπομπές τοξικών ουσιών, τον θόρυβο, τις κυκλοφοριακές συμφορήσεις και την οδική ανασφάλεια.

62 Οι ζημίες των δασών, της υγείας, τόσο της φυσικής όσο και της ψυχικής του πληθυσμού, λόγω της αυξήσεως της εκπομπής τοξικών ουσιών, του θορύβου, των ρύπων, των κυκλοφοριακών συμφορήσεων, είναι ανεπανόρθωτες και δεν αντισταθμίζονται από μια οικονομική αποζημίωση. Τυχόν μεταγενέστερη συμπληρωματική μείωση της διαμετακομιστικής κυκλοφορίας, σε περίπτωση ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού στο πλαίσιο της διαδικασίας της κύριας δίκης, ουδόλως μπορεί να αντισταθμίσει τις ζημίες που έχουν ήδη προκληθεί στο περιβάλλον και στην υγεία του πληθυσμού, πολύ δε λιγότερο να τις επανορθώσει.

63 Κατά την αιτούσα, στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι, σε περίπτωση απορρίψεως της προσφυγής ακυρώσεως στο πλαίσιο της κύριας δίκης, η μείωση των διελεύσεων που θα έχει προηγουμένως επιβληθεί ως προσωρινό μέτρο θα μπορούσε να αντισταθμιστεί μεταγενέστερα διά της χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοστώσεων, ενώ, αντιστρόφως, οι ζημίες που θα έχουν προκαλέσει στην υγεία και στο περιβάλλον οι «παράνομες διελεύσεις» δεν θα μπορούσαν σε καμία περίπτωση να αποκατασταθούν σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της προσφυγής της στην κύρια δίκη.

64 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, προκειμένου περί των ζημιών, την επέλευση των οποίων επιχειρεί να αποτρέψει η αναστολή εκτελέσεως, η αιτούσα περιορίζεται να διατυπώσει αόριστους ισχυρισμούς μη στηριζόμενους επί πραγματικών στοιχείων. Ειδικότερα, η αιτούσα ουδόλως εξηγεί γιατί η διατήρηση σε ισχύ του προβλεπόμενου από το προσβαλλόμενο κανονισμό συστήματος θα είχε ως συνέπεια την πρόκληση ζημίας, ούτε γιατί η ζημία αυτή απορρέει από τον εν λόγω κανονισμό. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, η πλειοψηφία των οχημάτων που διέρχονται από τους αυστριακούς δρόμους δεν εμπίπτει στο σύστημα των οικοσημείων, ακόμα δε και αν υποτεθεί ότι προκαλείται ζημία στη δημόσια υγεία και στο περιβάλλον από την οδική κυκλοφορία, είναι αδύνατον να προσδιοριστεί κατά ποια αναλογία η ζημία αυτή προκαλείται από τα βαρέα φορτηγά που εμπίπτουν στο σύστημα των οικοσημείων.

65 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι από το 1991 η συνολική μόλυνση που προκαλείται από τη διαμετακομιστική κυκλοφορία μειώθηκε κατά 55 % σε πραγματικούς όρους και ότι η πλειοψηφία των βαρέων φορτηγών που διέρχονται από την Αυστρία δεν υπόκεινται στο σύστημα των οικοσημείων. Εξάλλου, εκείνο που εγγυάται το προβλεπόμενο από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου όριο είναι η επιτάχυνση της μειώσεως της μολύνσεως, ακόμα όμως και αν δεν υπήρχε υπέρβαση αυτού του ορίου, το ίδιο το σύστημα των οικοσημείων εξασφαλίζει τη σταδιακή μείωση της μολύνσεως.

66 Η Γερμανική Κυβέρνηση αποκρούει, επίσης, τα σχετικά επιχειρήματα της αιτούσας. Τονίζει ότι το σύστημα των οικοσημείων έχει μέχρι σήμερα εκπληρώσει τον σκοπό που προβλέπει το πρωτόκολλο, δηλαδή τη σταθερή μείωση των μέσων εκπομπών NO_x από τα βαρέα φορτηγά που εκτελούν διαμετακομιστικές διελεύσεις μέσω Αυστρίας. Όσον αφορά τη ζημία της δημόσιας υγείας, η αιτούσα δεν διευκρίνισε σε ποια τμήματα της Αυστρίας, σε ποιο κύκλο προσώπων και με ποια παθολογική μορφή εμφανίζονται οι ζημίες. Εφόσον οι προβαλλόμενες ως ανεπανόρθωτες ζημίες

της υγείας τις οποίες φοβάται η αιτούσα δεν εμφανίστηκαν ακόμα και όταν οι εκπομπές τοξικών ουσιών ήταν υψηλότερες, μέχρι το τέλος του έτους 1999 ή ακόμα κατά το έτος 2000, είναι ακόμα περισσότερο απίθανο να εμφανιστούν τέτοιου είδους ζημίες κατά τα επόμενα έτη, από το 2001 έως το 2003, όταν η διαθέσιμη ποσόστωση οικοσημείων είναι αισθητώς μικρότερη από εκείνη των προηγουμένων ετών. Η ανάγκη αποδείξεως της ζημίας είναι ακόμα μεγαλύτερη εν προκειμένω καθόσον η αιτούσα, προβάλλουσα την προστασία της υγείας, επιχειρεί να δικαιολογήσει περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

67 Η Γερμανική Κυβέρνηση προσθέτει ότι από την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν προκύπτει πώς ο αυστριακός πληθυσμός που απειλείται από τις προβαλλόμενες ζημίες θα υφίστατο, λόγω της εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού, ζημία μεγαλύτερη από εκείνη που διατρέχουν τον κίνδυνο να υποστούν οι πολίτες άλλων κρατών μελών οι οποίοι διαβιούν σε άμεση εγγύτητα με αυτοκινητοδρόμους στους οποίους παρατηρείται έντονη κυκλοφορία. Κατά την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως, η κυκλοφορία επί των διαμετακομιστικών οδών ουδόλως συνέβαλε στην εμφάνιση σημαντικών αρνητικών συνεπειών για την υγεία του πληθυσμού. Υποστηρίζει ότι το τμήμα αυτοκινητοδρόμου του Brenner είναι ένας από τους αυστριακούς αυτοκινητόδρομους που έχουν τη μικρότερη κυκλοφορία βαρέων φορτηγών.

68 Όσον αφορά τη ζημία του περιβάλλοντος, η Γερμανική Κυβέρνηση τονίζει, επίσης, ότι η ενάγουσα δεν διευκρίνισε σε ποια τμήματα της χώρας αναμένεται η εκδήλωσή της, ούτε το ακριβές είδος των φυτών και των ζώων που θα πρέπει να θεωρηθούν ως θύματα της κυκλοφορίας των βαρέων φορτηγών. Όσον αφορά την προβαλλόμενη διαρκή ζημία των δασών, η αιτούσα δεν διευκρίνισε εάν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος δυνάμενος να αποδειχθεί και αν οι προβαλλόμενες ζημίες είναι πράγματι ανεπανόρθωτης φύσεως, λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας αναγεννήσεως του δάσους. Όσον αφορά τον θόρυβο, η αιτούσα δεν διευκρίνισε επί ποιων τμημάτων του αυτοκινητοδρόμου εμφανίζεται, ενδεχομένως, ζημία οφειλόμενη σε θόρυβο μεγαλύτερης εντάσεως από εκείνον που είναι αποδεκτός σε άλλα σημεία της Αυστρίας. Εξάλλου, δεν συνάγεται από το πρωτόκολλο ότι ο ρυθμιστικός μηχανισμός που προβλέπει αποσκοπεί, επίσης, στην προστασία έναντι του θορύβου.

69 Όσον αφορά τη στάθμιση συμφερόντων, το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι, εν πάση περιπτώσει, το συμφέρον της διατηρήσεως της εφαρμογής του προσβαλλομένου

κανονισμού υπερέχει εκείνου της αναστολής της εκτελέσεώς του. Αν το Δικαστήριο επιβεβαιώσει το κύρος του κανονισμού, η ζημία που θα προκληθεί από το αιτούμενο προσωρινό μέτρο θα είναι πράγματι ανεπανόρθωτη για τις επιχειρήσεις εκείνες οι οποίες δεν θα μπορέσουν να πραγματοποιήσουν τις διελεύσεις. Η πρόταση της αιτούσας να αυξηθούν εκ των υστέρων τα οικοσημεία προς αντιστάθμιση είναι, κατά την άποψη του Συμβουλίου, ακατανόητη και αντίθετη προς το πρωτόκολλο.

70 Η Γερμανική Κυβέρνηση τονίζει ότι το αίτημα της αιτούσας περί εφαρμογής του υπολοίπου της μειώσεως λόγω υπερβάσεως του ορίου κυκλοφορίας κατά το 1999 αποκλειστικώς επί του έτους 2001 θα είχε ως συνέπεια τη σοβαρή διατάραξη της εσωτερικής αγοράς. Μείωση υπολογιζόμενη σύμφωνα με την πρόταση του κανονισμού COM(2000) 395 τελική της Επιτροπής θα είχε κατά την άποψη της Γερμανίας ως συνέπεια μείωση του αριθμού διελεύσεων κατά 80 000 περίπου, επηρεάζουσα τη διακίνηση εμπορευμάτων αξίας 4 δισεκατομμυρίων γερμανικών μάρκων. Θα έπρεπε, εξάλλου, να προστεθούν οι ζημίες που θα υφίσταντο πολυάριθμες μεσαίες γερμανικές μεταφορικές επιχειρήσεις, καθώς και οι επιχειρήσεις όλων των άλλων κρατών μελών, οι οποίες θα εθίγοντο από τη μείωση. Οι ζημίες της Κοινότητας θα ήταν τρεις έως έξι φορές υψηλότερες από εκείνες που προκύπτουν βάσει των ανωτέρω υπολογισμών για μόνη τη Γερμανία.

Εκτίμηση

71 Σύμφωνα με τα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα, εάν κρίνει ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τη λήψη των προσωρινών μέτρων που είναι αναγκαία στις υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί.

72 Το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας απαιτεί οι στηριζόμενες στα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ αιτήσεις να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται.

73 Κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή εάν αποδειχθεί ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει, επίσης, κατά περίπτωση, στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (βλ., π.χ., διάταξη της 25ης Ιουλίου 2000, C-377/98 R, Κάτω Χώρες κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-6229, σκέψη 41).

74 Επιβάλλεται καταρχάς να εξεταστεί αν οι αιτιάσεις που διατυπώνει η αιτούσα κατά του προσβαλλομένου κανονισμού μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να δικαιολογήσουν τη χορήγηση της αναστολής και των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

75 Από αυτής της απόψεως, ο έκτος λόγος, ο οποίος ουσιαστικά εμφανίζεται ως σχετιζόμενος με τον τέταρτο και πέμπτο λόγο δεν απαιτεί χωριστή εξέταση.

76 Όσον αφορά, πρώτον, τον λόγο τον σχετικό με την έλλειψη συλλογικού χαρακτήρα της αποφάσεως της Επιτροπής να τροποποιήσει την πρόταση κανονισμού, η Επιτροπή εξήγησε ότι ο αρμόδιος επίτροπος ζήτησε εξουσιοδότηση ώστε να μπορεί να τροποποιεί το σχέδιο κανονισμού σε περίπτωση που μια συμβιβαστική πρόταση θα είχε την υποστήριξη της ειδικής πλειοψηφίας του Συμβουλίου, όπως και έγινε.

77 Από αυτής της απόψεως, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, κατά το άρθρο 13 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, όπως αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, η Επιτροπή «έχει τη δυνατότητα να εξουσιοδοτεί ένα ή περισσότερα από τα μέλη της να λαμβάνουν, εξ ονόματός της και υπό τον έλεγχό της, σαφώς καθοριζόμενα διαχειριστικά και διοικητικά μέτρα» και ότι, επίσης, έχει τη δυνατότητα «να αναθέτει σε ένα ή περισσότερα από τα μέλη της, από συμφώνου με τον πρόεδρο, να αποφασίζουν την οριστική διατύπωση [...] μιας προτάσεως που πρόκειται να υποβληθεί στα άλλα όργανα, της οποίας έχει καθορίσει το ουσιαστικό περιεχόμενο κατά τις διασκέψεις της.»

78 Εν προκειμένω, η τροποποίηση της προτάσεως κανονισμού αφορούσε κυρίως επί μιας πτυχής, ασφαλώς σημαντικής, αλλά τεχνικής φύσεως, σχετικής με την εφαρμογή της μεθόδου υπολογισμού, πτυχής επί της οποίας διίσταντο οι απόψεις των κρατών μελών. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, η άποψη της οποίας δεν αμφισβητήθηκε σχετικώς, η τροποποίηση της προτάσεώς της έγινε κατόπιν διευκρινίσεων σχετικών με την ερμηνεία των στατιστικών στοιχείων τα οποία είχε υποβάλει η αιτούσα μετά τη διατύπωση της αρχικής προτάσεως κανονισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί ανεπιφύλακτα να γίνει δεκτή η άποψη της αιτούσας ότι δεν τηρήθηκε η αρχή της συλλογικότητας.

79 Δεύτερον, όσον αφορά τη δυνατότητα της Επιτροπής να τροποποιεί εκ των υστέρων πρόταση κανονισμού την οποία έχει υποβάλει στο Συμβούλιο στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί, στο πλαίσιο της καλούμενης «επιτροπή διακανονισμού» διαδικασίας, όπως αυτή για την οποία πρόκειται στην παρούσα υπόθεση, ότι η Επιτροπή διαθέτει ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως προς τροποποίηση της προτάσεως την οποία υποβάλλει στο Συμβούλιο και αφορά τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 20ής Νοεμβρίου 1997, C-244/95, Moskof, Συλλογή 1997, σ. I-6441, σκέψη 39· της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-151/98 P, Pharos κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8157, σκέψη 23, και της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή, 2000, σ. I-5291, σκέψη 65).

80 Όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 78 της παρούσας διατάξεως, οι τροποποιήσεις αφορούσαν, στην προκειμένη περίπτωση, την ερμηνεία των στατιστικών στοιχείων και στη μέθοδο υπολογισμού. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, τα επιχειρήματα που προέβαλε η αιτούσα δεν αποδεικνύουν προφανώς, βάσει μιας πρώτης εξετάσεως, ότι η Επιτροπή υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει εν προκειμένω.

81 Τρίτον, όσον αφορά τον λόγο που αναφέρεται στην έλλειψη αιτιολογίας, επιβάλλεται να τονιστεί, αφενός, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή οικοσημείων, στο πλαίσιο της οποίας εκπροσωπείτο η αιτούσα και, αφετέρου, ότι η αιτιολογία μιας πράξεως γενικής ισχύος δεν μπορεί να αναφέρεται επί όλων των τεχνικών επιλογών στις οποίες προβαίνει. Εξάλλου, οι αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλομένου κανονισμού παρέχουν, εκ πρώτης όψεως, τη δυνατότητα κατανοήσεως του σκοπού και των λόγων.

82 Τέταρτον, όσον αφορά τον λόγο τον σχετικό με την παραβίαση του πρωτοκόλλου, επιβάλλεται να τονιστεί, προκαταρκτικώς, ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του fumus boni juris των αιτήσεων, δεν εναπόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να αποφαίνεται οριστικώς επί της ερμηνείας του πρωτοκόλλου.

83 Υπό την επιφύλαξη αυτή, επιβάλλεται η αναγνώριση της σοβαρότητας των επιχειρημάτων που προβάλλει η αιτούσα στο πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, κατά το οποίο τα απαιτούμενα μέτρα λόγω της υπερβάσεως, κατά τη διάρκεια του έτους 1999, του προβλεπόμενου από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου ορίου δεν μπορούσαν παρά να αφορούν το επόμενο έτος, δηλαδή το έτος 2000. Το ίδιο ισχύει και για τον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 2, σημείο 1, του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθόσον δι' αυτού τροποποιείται το άρθρο 6, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 3298/94 καθιστώντας κανόνα γενικής ισχύος για το μέλλον την κατανομή επί περισσοτέρων του ενός ετών της μειώσεως των οικοσημείων που απορρέει από την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου.

84 Πράγματι, από το γράμμα του παραρτήματος 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου προκύπτει ότι τα «κατάλληλα μέτρα», τα οποία, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, πρέπει να ληφθούν σε περίπτωση υπερβάσεως του ορίου που προβλέπει η εν λόγω διάταξη, πρέπει να εφαρμοστούν κατά τη διάρκεια του έτους το οποίο έπεται εκείνου κατά τη διάρκεια του οποίου διαπιστώθηκε η υπέρβαση.

85 Επιβάλλεται σχετικώς να τονιστεί ότι τα πρωτόκολλα και τα παραρτήματα μιας πράξεως προσχωρήσεως συνιστούν διατάξεις πρωτογενούς δικαίου οι οποίες, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, δεν μπορούν να ανασταλλούν, τροποποιηθούν ή καταργηθούν παρά μόνο σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται για την αναθεώρηση των αρχικών συνθηκών (βλ., σχετικώς, απόφαση της 28ης Απριλίου 1988, 31/86 και 35/86, LAISA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 2285, σκέψη 12).

86 Πάντως, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνουσες, η αλληλουχία και ο σκοπός του συστήματος των οικοσημείων πρέπει να κατευθύνουν προς μία διαφορετική ερμηνεία του πρωτοκόλλου, και, ιδίως, του παραρτήματος 5 αυτού.

87 Σκοπός του συστήματος των οικοσημείων που θεσπίστηκε με τη συμφωνία του 1992 και περιελήφθη στο πρωτόκολλο είναι η επίτευξη μειώσεως κατά 60 % των συνολικών εκπομπών NO_x των βαρέων φορτηγών που διέρχονται διαμετακομιστικώς από την Αυστρία κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31ης Δεκεμβρίου 2003.

88 Ο σκοπός αυτός, ο οποίος τίθεται με το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο α', του πρωτοκόλλου είχε ήδη ταχθεί με το άρθρο 15, παράγραφος 3, της συμφωνίας του 1992. Από το άρθρο 15, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω συμφωνίας προκύπτει ότι ετάχθη ο σκοπός αυτός προκειμένου «να μειωθεί η μόλυνση και ο θόρυβος που προκαλούν τα βαρέα φορτηγά τα οποία διέρχονται διαμετακομιστικώς από το αυστριακό έδαφος», τούτο δε «προκειμένου να διασφαλιστεί η απαραίτητη προστασία της δημόσιας υγείας και του περιβάλλοντος». Όπως, επίσης, προκύπτει από το άρθρο 15, παράγραφος 2, της συμφωνίας του 1992, κατά τον χρόνο θεσπίσεως του συστήματος των οικοσημείων, είχε υπολογιστεί ότι η μείωση των εκπομπών NO_x θα εθεωρείτο ως αντιπροσωπευτική για την εκτίμηση της μειώσεως της μολύνσεως και του θορύβου.

89 Από μια πρώτη εξέταση του άρθρου 11, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου προκύπτει ότι ο σκοπός της κατά 60 % μειώσεως των εκπομπών NO_x έχει ουσιώδη χαρακτήρα. Πράγματι, στη διάταξη αυτή προβλέπεται ότι, αν η Επιτροπή, βάσει της προβλεπόμενης επιστημονικής μελέτης σχετικά με τον βαθμό επιτεύξεως αυτού του σκοπού, κατέληγε στο συμπέρασμα ότι έχει παγιωθεί η επίτευξη αυτού του σκοπού — πράγμα που δεν συνέβη —, θα έπαυαν να ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου από 1ης Ιανουαρίου 2001, αν όμως, αντιθέτως, η Επιτροπή κατέληγε στο συμπέρασμα ότι δεν έχει παγιωθεί η επίτευξη του σκοπού της κατά 60 % μειώσεως των εκπομπών NO_x — πράγμα που συνέβη —, το Συμβούλιο, αποφαινόμενο σύμφωνα με το άρθρο 75 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 71 ΕΚ), θα μπορούσε να λάβει μέτρα διασφαλίζοντα ισοδύναμη προστασία του περιβάλλοντος, «ιδίως μείωση της μολύνσεως κατά 60 %».

90 Εντούτοις, ο ουσιώδης χαρακτήρας του σκοπού της μειώσεως των εκπομπών NO_x στο πλαίσιο του συστήματος των οικοσημείων δεν μπορεί, βάσει μιας πρώτης εξετάσεως, να μεταβάλει την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', σε σχέση με το παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου, όπως αυτή προκύπτει από το ίδιο το γράμμα των εν λόγω διατάξεων. Πράγματι, ο μηχανισμός μειώσεως των

οικοσημείων που προβλέπουν οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζεται σε περίπτωση υπερβάσεως του ορίου διελεύσεων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου, και όχι ενός ορίου οικοσημείων ή εκπομπών σε NO_x. Επιβάλλεται σχετικώς να τονιστεί ότι τόσο το όριο των διελεύσεων όσο και ο μηχανισμός που εφαρμόζεται σε περίπτωση υπερβάσεώς του ελήφθησαν, χωρίς ουσιώδεις τροποποιήσεις, από το άρθρο 15, παράγραφος 2, σημείο 2, και από το παράρτημα 9, σημείο 4, της συμφωνίας του 1992.

91 Στηριζόμενα, συνεπώς, σε ένα όριο διελεύσεων, το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', και το παράρτημα 5, σημείο 3, του πρωτοκόλλου αφορούν προφανώς όχι μόνο τη μείωση των εκπομπών NO_x — σκοπός ο οποίος, εξάλλου, ασφαλώς ευνοείται από τη μείωση του αριθμού των οικοσημείων —, αλλά επίσης, ως δευτερεύοντα σκοπό, τον περιορισμό του αριθμού των διελεύσεων, η αύξηση των οποίων θεωρείται ως σημαντική διατάραξη η οποία πρέπει να αποφευχθεί.

92 Τέλος, δεν προκύπτει, εκ πρώτης όψεως, ότι η διάσταση που προφανώς υφίσταται μεταξύ των προαναφερθεισών διατάξεων του πρωτοκόλλου και εκείνων του προσβαλλόμενου κανονισμού μπορεί να δικαιολογηθεί με βάση τις ανάγκες ενσωματώσεως της Αυστριακής Δημοκρατίας στην εσωτερική αγορά.

93 Πράγματι, οι σχετικές διατάξεις του πρωτοκόλλου προβλέπουν μεταβατικό σύστημα το οποίο παρεκκλίνει, εφόσον παρίσταται ανάγκη, από τους κανόνες λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Οποιαδήποτε διάταξη μιας πράξεως προσχωρήσεως προβλέπει παρέκκλιση από τους κανόνες της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1998, C-233/97, KappAhl, Συλλογή 1998, σ. I-8069, σκέψη 18), προς ευκολότερη επίτευξη των σκοπών της Συνθήκης και πλήρη εφαρμογή των κανόνων της (απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988, 194/85 και 241/85, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1988, σ. 1037, σκέψη 20). Εντούτοις, δεν προκύπτει ότι είναι δυνατή ερμηνεία αντίθετη προς το σαφές γράμμα της εν λόγω διατάξεως.

94 Αντιθέτως, όσον αφορά το σκέλος του ίδιου λόγου το σχετικό με τον τρόπο κατανομής της μειώσεως των οικοσημείων μεταξύ των κρατών μελών, δεδομένου ότι το

πρωτόκολλο δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς τη μέθοδο που πρέπει να εφαρμοστεί, πρέπει να γίνει δεκτό, υπό την επιφύλαξη των εκτιμήσεων που θα γίνουν στο πλαίσιο εξετάσεως της κύριας προσφυγής, ότι τα όργανα της Κοινότητας διαθέτουν σχετικώς, εκ πρώτης όψεως, μια ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως, η οποία, κατά συνέπεια, υπόκειται σε περιορισμένο μόνο δικαστικό έλεγχο.

95 Από τα επιχειρήματα, όμως, που προέβαλε η αιτούσα δεν αποδεικνύεται, βάσει μιας πρώτης εξετάσεως, ότι το Συμβούλιο υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει σχετικώς, αποφασίζοντας ότι η μείωση των οικοσημείων θα βαρύνει τα κράτη που συνέβαλαν στην υπέρβαση του ορίου που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου. Ειδικότερα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός στηρίζεται προφανώς επί μιας μεθόδου η οποία, υπό την επιφύλαξη της τελικής εκτιμήσεως του κύρους της, δεν εμφανίζεται ως προφανώς αυθαίρετη ή ως, εκ πρώτης όψεως, παράλογη.

96 Πέμπτον, όσον αφορά τη μέθοδο υπολογισμού της μειώσεως των οικοσημείων την οποία επέλεξε ο προσβαλλόμενος κανονισμός, επιβάλλεται, αφενός, να τονιστεί ότι η Επιτροπή τόνισε ότι η αρχική της πρόταση κανονισμού ελάμβανε ως βάση ότι τα βαρέα φορτηγά για τα οποία οι στατιστικές οικοσημείων για το 1999 ανέφεραν τιμή εκπομπής NO_x ίση προς το μηδέν, ήταν βαρέα φορτηγά τα οποία δεν προκαλούσαν μόλυνση. Όπως, όμως, αποδείχθηκε αργότερα, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, επρόκειτο, στην πράξη, για «παράνομες» διαμετακομιστικές διελεύσεις, υπό την έννοια ότι για τα βαρέα αυτά φορτηγά έπρεπε να καταβληθούν οικοσημεία.

97 Εξάλλου, αν, όπως η ίδια η αιτούσα δέχεται, σκοπός του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου είναι να ληφθεί υπόψη το ενδεχόμενο η τεχνική πρόοδος να καταλήξει στην κατασκευή περισσότερο καθαρών κινητήρων ώστε να μην ισχύουν πλέον οι προβλέψεις βάσει των οποίων καθορίστηκαν, στο παράρτημα 4 του πρωτοκόλλου, τα ετήσια στάδια μειώσεως των εκπομπών NO_x, δεν μπορεί να θεωρηθεί, εκ πρώτης όψεως, ούτε ως αυθαίρετο ούτε ως παράλογο το ότι αποφασίστηκε οι στατιστικές που αφορούν τις εμπίπτουσες στον «μαύρο πίνακα» διελεύσεις, οι οποίες δεν απέδιδαν την πραγματικότητα για την προκαλούμενη από αυτές τις διελεύσεις μόλυνση, δεν θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό που απαιτείται προκειμένου να προσαρμοστεί ο αριθμός των οικοσημείων στην πραγματική τεχνική πρόοδο στον τομέα της κατασκευής περισσότερο καθαρών κινητήρων.

98 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, και λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου χαρακτήρα του δικαστικού ελέγχου σε περιπτώσεις, όπως η παρούσα, στις οποίες τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν, εκ πρώτης όψεως, μια ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως, η άποψη της αιτούσας κατά την οποία η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό της μειώσεως του αριθμού των οικοσημείων συνιστά παραβίαση του πρωτοκόλλου δεν μπορεί να γίνει δεκτή χωρίς επιφυλάξεις.

99 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι περισσότερες από τις αιτιάσεις που διατύπωσε η αιτούσα κατά του προσβαλλομένου κανονισμού δεν ευσταθούν, στο πλαίσιο μιας πρώτης εξετάσεως, εν όψει των δικαιολογητικών λόγων και επεξηγήσεων που παρέσχον το Συμβούλιο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή.

100 Αντιθέτως, η αιτίαση η σχετική με την παραβίαση του πρωτοκόλλου λόγω κατανομής σε τέσσερα έτη της μειώσεως του αριθμού των οικοσημείων, κατόπιν της υπερβάσεως κατά το 1999 του προβλεπόμενου από το άρθρο 11, παράγραφος 2, σημείο γ', του πρωτοκόλλου ορίου, καθώς και η μετατροπή της κατανομής αυτών των μειώσεων σε γενικό κανόνα για το μέλλον, δικαιολογεί πολύ σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα των άρθρων 1 και 2, σημείο 1, του προσβαλλομένου κανονισμού, αμφιβολίες οι οποίες, στο παρόν στάδιο, δεν κατέστη δυνατό να αρθούν από τις παρατηρήσεις των λοιπών μετεχόντων στη διαδικασία.

101 Συνεπώς, επιβάλλεται να εξεταστεί εάν η αίτηση πληροί την προϋπόθεση του επείγοντος.

102 Προκειμένου να κριθεί αν αυτό συμβαίνει, επιβάλλεται καταρχάς να διαπιστωθεί ότι οι ζημίες για τα δάση και τη φυσική και ψυχική υγεία του πληθυσμού, οι οποίες θα προέκυπταν, κατά την άποψη της αιτούσας, από την εφαρμογή του προσβαλλομένου κανονισμού, προβλήθηκαν κατά πολύ γενικό τρόπο.

103 Εντούτοις, πρέπει να θεωρηθεί ως δεδομένο ότι η εφαρμογή του προσβαλλομένου κανονισμού συνεπάγεται αύξηση των διαμετακομιστικών διελεύσεων μέσω Αυστρίας και των αρνητικών επιπτώσεων που αυτή συνεπάγεται.

104 . Πράγματι, δεν αμφισβητήθηκε ότι κατά το 1999 σημειώθηκε υπέρβαση του ορίου διελεύσεων το οποίο ρητώς προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου. Η απορρέουσα εξ αυτού του γεγονότος μείωση των οικοσημείων, η οποία, όπως προκύπτει από την εξέταση των σχετικών διατάξεων του πρωτοκόλλου που έγινε στις σκέψεις 83 έως 93 της παρούσας διατάξεως, θα έπρεπε, εκ πρώτης όψεως, να εφαρμοστεί πλήρως το 2000, κατανεμήθηκε σε περισσότερα του ενός έτη, μέχρι το 2003. Από τα προσωρινά στοιχεία που παρέσχε η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, προκύπτει με σχεδόν βεβαιότητα ότι σημειώθηκε εκ νέου παραβίαση του ορίου αυτού κατά τη διάρκεια του έτους 2000.

105 Με το πρωτόκολλο, όμως, και ιδίως με το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', και το παράρτημα 5, σημείο 3, αυτού — όπως εξάλλου και με τη συμφωνία του 1992 — αναγνωρίζεται κατά τρόπο σιωπηρό αλλά βέβαιο ότι ζημία προκύπτει από μόνη την αύξηση του αριθμού των διελεύσεων.

106 Μια τέτοια ζημία έχει, εξάλλου, χαρακτήρα ανεπανόρθωτο, καθόσον οι επιβλαβείς συνέπειες της αυξήσεως της κυκλοφορίας δεν μπορούν, ως εκ της φύσεώς τους, να αρθούν αναδρομικώς. Η δέουσα αποκατάσταση τέτοιου είδους διαταραχών είναι εξαιρετικά δυσχερής, αν όχι αδύνατη.

107 Εξάλλου, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι τόσο το άρθρο 11, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου, όσο και ο προσβαλλόμενος κανονισμός θα πάψουν να εφαρμόζονται με τη λήξη της μεταβατικής περιόδου που προβλέπει το άρθρο 11 του πρωτοκόλλου.

108 Επομένως, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο, όταν εκδοθεί η επί της ουσίας απόφαση, να έχουν αναπτύξει οι διατάξεις του κανονισμού το σύνολο σχεδόν των συνεπειών τους.

109 Επιβάλλεται σχετικώς να υπογραμμιστεί ότι η θετική συνέπεια που θα μπορούσαν να έχουν οι μειώσεις των οικοσημείων σε περίπτωση υπερβάσεως του ορίου διελεύσεων επί της προωθήσεως εναλλακτικών μέσων μεταφοράς — σκοπός επιδιωκόμενος τόσο με το πρωτόκολλο όσο και με τη συμφωνία του 1992 — περιορίζεται, επίσης, στη μεταβατική περίοδο.

110 Τέλος, ο επείγον χαρακτήρας που προβάλλει σχετικώς η αιτούσα πρέπει να ληφθεί υπόψη από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, τόσο μάλλον όσο από τις σκέψεις 83 έως 93 της παρούσας διατάξεως προκύπτει ότι ο λόγος που αναφέρεται στην παραβίαση του πρωτοκόλλου εμφανίζεται ως ιδιαίτερα σοβαρός.

111 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, κρίνεται αναγκαίο να παρασχεθεί στην αιτούσα η δέουσα προσωρινή προστασία προκειμένου αυτή να αποφύγει τη ζημία που θα προέκυπτε από την εφαρμογή διατάξεων η νομιμότητα των οποίων τίθεται υπό σοβαρή αμφισβήτηση. Πράγματι, η γενική αρχή του δικαιώματος πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας συνεπάγεται τη διασφάλιση της προσωρινής προστασίας των πολιτών, εάν αυτή είναι απαραίτητη για την πλήρη αποτελεσματικότητα της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως, προκειμένου να αποφεύγονται τα κενά στη δικαστική προστασία που διασφαλίζει το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 1968, 27/68 R, Renckens κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969, σ. 274, 276· αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1990, C-213/89, Factortame κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-2433, σκέψη 21, και της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest, Συλλογή 1991, σ. I-415, σκέψεις 16 έως 18, και διάταξη της 3ης Μαΐου 1996, C-399/95 R, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-2441, σκέψη 46).

112 Στην προκειμένη υπόθεση, πάντως, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως του άρθρου 1 του προσβαλλομένου κανονισμού ή η λήψη των συμπληρωματικών προσωρινών μέτρων που ζήτησε η αιτούσα.

113 Πράγματι, τέτοια μέτρα δεν μπορούν να εξαλείψουν αναδρομικώς τη ζημία που προκύπτει από την παράλειψη μειώσεως κατά το 2000 των οικοσημείων, όπως προβλέπεται στο πρωτόκολλο, λόγω της υπερβάσεως του ορίου διελεύσεων κατά το 1999, διότι η ζημία αυτή έχει ήδη επέλθει κατά τρόπο ανεπανόρθωτο και δεν απόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να λάβει μέτρα προς αντιστάθμισή της.

114 Αντιθέτως, η αναστολή εκτελέσεως του άρθρου 2, σημείο 1, του προσβαλλομένου κανονισμού κρίνεται ενδεδειγμένη προς αποφυγή μελλοντικής ζημίας η οποία πιθανότητα θα επροκαλείτο σε περίπτωση κατά την οποία τυχόν νέες υπερβάσεις του προβλεπόμενου από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου ορίου — περιλαμβανομένης της υπερβάσεως κατά το έτος 2000, η οποία είναι σχεδόν αποδεδειγμένη —, δεν είχε ως επακόλουθο την εφαρμογή της αντίστοιχης μειώσεως των οικοσημείων και των εξ αυτής απορρέοντα περιορισμό της κυκλοφορίας, εξ ολοκλήρου εντός του επομένου αυτής της υπερβάσεως έτους.

115 Εξάλλου, η διάταξη αυτή δύναται προφανώς να αποσπαστεί από τον υπόλοιπο προσβαλλόμενο κανονισμό και, επομένως, είναι δυνατό να ανασταλεί χωρίς να θέσει κατά τα λοιπά υπό αμφισβήτηση την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού.

116 Το συμπέρασμα αυτό δεν αίρει η στάθμιση των συμφερόντων των οποίων την προστασία ζητεί η αιτούσα και των ζημιών που θα συνεπαγόταν για την εσωτερική αγορά, κατά την άποψη του Συμβουλίου και των παρεμβαινουσών, η εν λόγω αναστολή εκτελέσεως.

117 Πράγματι, το σύστημα των οικοσημείων συνιστά ακριβώς προσωρινή παρέκκλιση από τους συνήθεις κανόνες λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Συνεπώς, ο κίνδυνος διαταράξεως της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τη λογική του συστήματος μειώσεως των οικοσημείων, όπως αυτό προβλέπεται στο πρωτόκολλο.

118 Εξάλλου, το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνουσες δεν μπόρεσαν να αποδείξουν ούτε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παρέχει τη δυνατότητα αποφυγής του κινδύνου τέτοιου είδους διαταράξεων ούτε ότι οι διαταράξεις αυτές είναι τέτοιας διαστάσεως ώστε να μπορούν, κατά τη στάθμιση των συμφερόντων, να αποβούν εις βάρος της αιτούσας.

119 Πράγματι, καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι η κατανομή της μειώσεως των οικοσημείων δεν έχει, εκ πρώτης όψεως, άλλη συνέπεια από το να αναβάλλει χρονικώς τις διαταράξεις της εσωτερικής αγοράς που αναπόφευκτα απορρέουν από οποιαδήποτε μείωση. Εξάλλου, η αυτόματη κατανομή της μειώσεως σε περισσότερα του ενός έτη ουδόλως παρίσταται ικανή να αποτρέψει εκ νέου υπέρβαση του προβλεπόμενου από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρωτοκόλλου ορίου κατά το έτος που έπεται εκείνου κατά τη διάρκεια του οποίου διαπιστώθηκε η υπέρβαση, με αποτέλεσμα τη σώρευση κατά τα τελευταία έτη της μεταβατικής περιόδου νέων μειώσεων πέραν εκείνων που απορρέουν από τις ήδη διαπιστωθείσες κατά τα προγενέστερα έτη υπερβάσεις και που έχουν ήδη κατανεμηθεί επί των τελευταίων ετών.

120 Όσον αφορά την έκταση των προβαλλομένων διαταράξεων, δεν αμφισβητείται ότι υφίστανται εναλλακτικά μέσα μεταφοράς των σχετικών εμπορευμάτων. Εξάλλου, η ανάπτυξη και προώθηση εναλλακτικών μέσων μεταφοράς εμπορευμάτων αποτελεί έναν από τους κύριους σκοπούς του πρωτοκόλλου. Επιπλέον, στην ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού το Συμβούλιο νομίζει ότι μια περισσότερο εντατική χρησιμοποίηση της σιδηροδρομικής μεταφοράς εμπορευμάτων, μέσω συνδυασμένων μεταφορών, «πρέπει επειγόντως να προωθηθεί» καθόσον παρέχεται έτσι η δυνατότητα μετριασμού της πίεσης για τα διαθέσιμα οικοσημεία, η δε επίδραση στο περιβάλλον είναι λιγότερο αρνητική.

121 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι επιβάλλεται να διαταχθεί η αναστολή της εκτελέσεως του άρθρου 2, σημείο 1, του προσβαλλομένου κανονισμού και να απορριφθεί κατά τα λοιπά η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Αναστέλλει την εκτέλεση του άρθρου 2, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2012/2000 του Συμβουλίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, για την τροποποίηση του παραρτήματος 4 του πρωτοκόλλου αριθ. 9 της πράξης προσχώρησης του 1994 και του κανονισμού (ΕΚ) 3298/94 όσον αφορά το σύστημα των οικοσημείων για βαρέα φορτηγά οχήματα διερχόμενα από την Αυστρία, μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως επί της ουσίας.

2) Απορρίπτει την αίτηση κατά τα λοιπά.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 23 Φεβρουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias